

HOOFDSTUK 17

VITTORE TONI

Erika lag nog diep te slapen in het zachte dons, toen de eerste zonnestralen over de heuvels van het *Parco Regionale della Lessinia* de academie bereikten. Erika ademde zwaar, maar gelukkig. De tekening van de bebloede hand en de initialen VT had ze tegen de onderkant van haar bureau geplakt, veilig verstopt. Erika keerde zich nog eens lekker om in haar bed, trok de lakens tot over haar rode haren en zuchtte het uit van welbehagen.

Het tienermeisje was die nacht nog via de brandladder op het dak gekropen. Na zestien pogingen was dat de enige plaats waar ze met haar gsm de sms met afbeelding had kunnen versturen, een foto van haar tekening. In een kort bericht bracht ze verslag uit.

*Kamer Laisa: bloedsporen! Handafdruk Laisa met initialen VT erin.
Ontvoerder? Opgelet vr It.Pol.! x Erika*

Het was Felix, meer een ochtend- dan een avondmens, die vroeg in de ochtend de boodschap van Erika ontdekte. De Franse jongen moest glimlachen toen hij het berichtje las. Het nieuwe Mortis meisje stelde hem niet teleur. Ze had lef!

Felix kon een nieuwe tip goed gebruiken. De hele nacht had hij zich suf gezocht op zijn MacBook. Nergens was hij te weten gekomen op welke naam de loods in het spookdorp stond, of wie de ontvoerder van Rachele en Laisa was.

‘VT’, mijmerde Felix bij zichzelf terwijl hij de afbeelding uploadde. Wat was zijn gsm weer traag vandaag! Nielsen kwam de kamer binnen en wreef zijn zwarte haren uit z’n slaapogen.

‘En, gevonden van wie die loods in dat spookdorp is?’

Felix bekeek op zijn gsm de afbeelding en zei verbaasd: ‘Vittore Toni?’

‘Echt? Heb je hem gevonden op het net?’

‘Nee, dankzij Erika.’

Felix duwde Nielsen z’n gsm in de handen. Die las het bericht en was onder de indruk van het werk van zijn nichtje.

‘Is zij deze nacht in haar eentje naar die kamer geslopen?’ Felix haalde z’n schouders op.

‘De tekening in de handafdruk van Laisa is het logo van Vittore Toni!’

Op Google liet Felix de sierlijke handtekening van Vittore aan Nielsen zien. De gelijkenis met de tekening van Erika was treffend.

‘Wat is dat voor iemand?’ vroeg Nielsen. ‘Is hij de ontvoerder van Laisa?’

‘Dat zou me verbazen. Professor Vittore Toni is bekend geworden door de vele vernieuwingen die hij heeft gerealiseerd, op elektromechanisch gebied.’

‘Zo ... dus hij is een uitvinder?’

‘Eerder een ingenieur. Hij heeft fantastisch werk geleverd. Voor autoconstructeurs, voor het verbeteren van computerprocessors, voor netwerken ... Kortom, die kerel is een genie en het idool van iedereen die van techniek houdt.’

‘Dat kan wel waar zijn, maar zijn handtekening staat wèl geschreven in het bloed van Laisa!’

Andreas kwam met zijn smartphone in z’n hand geeuwend de kamer binnenlopen. Hij tikte nog gauw een sms in en glimlachte breed. Verzenden!

‘Zo, slaapkop! Word maar snel wakker. Erika heeft ontdekt wie de ontvoerder van die balletmeisjes is.’

‘Oh ja?’ zei Andreas, ogenschijnlijk ongeïnteresseerd. ‘Vittore Toni!’

Nielsen en Felix keken elkaar verbaasd aan.

‘Hoe weet jij dat?’

‘Je moet het allemaal niet zo moeilijk maken’, tikte Andreas op zijn smartphone. ‘Je moet gewoon de Facebookpagina van Enrico Moretti in de gaten houden.’

Felix klikte onmiddellijk de internetbrowser op zijn MacBook open. Op de Facebookpagina van Enrico stond een nieuw topic. De jongens lazen zijn bericht met verbazing.

Mijn oude vriend Vittore is de ontvoerder van Rachele en Laisa!

Ik kan het zelf nauwelijks geloven, maar de politie van Italië heeft me gisteren bevestigd dat de hoofdverdachte in de zaak rond de verdwijning van Rachele Traini en Laisa Blanco een oude studiemakker van me is: Vittore Toni!

Vittore en ik hebben tijdens onze tienerjaren samen gestudeerd. We waren de beste vrienden, twee handen op één buik. We hebben elkaar jarenlang niet meer gezien, sinds we elk onze eigen weg gingen. Vittore, het technisch wonder, en ikzelf, een balletwonder.

Nu, zoveel jaren later, kruisen onze paden zich onverwachts opnieuw. Ik heb echt geen enkel idee waarom hij mij dit verdriet aan zou willen doen! Vittore heeft met Rachele en Laisa de mooiste schakels uit mijn productie van Romeo & Juliet weggerukt.

Maar de bewijzen zijn onweerlegbaar. Na het forensisch onderzoek op de kamer van Laisa wezen enkele vage sporen al weken in de richting van Vittore. Gisteravond werd het ultieme bewijs geleverd: Vittore's auto werd teruggevonden in het centrum van Verona. In de koffer werden DNA- en bloedsporen van Laisa gevonden. Ik kan het nog altijd niet geloven.

De politie is gisteravond binnengevallen in de vermoedelijke schuilplaats van Vittore en op enkele andere plaatsen in Verona, maar zonder resultaat.

Mijn gedachten en liefde gaan uit naar de ouders, broers en zussen van Rachele en Laisa. Samen met hen hoop ik dat deze jonge, talentvolle meisjes snel ongedeerd teruggevonden zullen worden zodat ze

*hun fantastische balletcarrière weer op kunnen nemen.
Vittore, als je dit leest: Neem alsjeblieft contact met me op! Als ik je ooit voor het hoofd heb gestoten, laten we daar dan over praten. Geweld lost niets op.*

PS:

Alle tips omtrent Vittore zijn meer dan welkom. Hij werd gisteravond gefilmd in Bellinzona, Zwitserland, in supermarkt Bähler, omstreeks 18.00 uur.

ENRICO MORETTI

Nielsen zette grote ogen op.

‘De Italiaanse politie zal lachen. Heel hun dossier staat op Facebook!’

‘Is het de gewoonte om zulke gevoelige informatie op internet te zetten?’ vroeg Felix ironisch.

‘Ditmaal kan het ons alleen maar helpen!’

Felix klikte door op de Facebookpagina.

‘Het legt Enrico in ieder geval geen windeieren. Hij heeft nu al meer dan drie miljoen fans die hem volgen!’

‘Aasgieren’, zuchtte Andreas. Niet alleen de Italianen waren helemaal verzot geraakt op de smeüige en mysterieuze verdwijningszaak rond de academie. Het verhaal begon zoetjesaan heel Europa te veroveren!

‘Wat is de volgende stap?’ vroeg Felix.

‘We kunnen dit spoor niet negeren’, zei Nielsen. ‘Als de wagen van Vittore is gevonden met bloedsporen van Laisa, dan is hij het mannetje dat we moeten hebben.’

Andreas schudde het hoofd.

‘Er klopt iets niet. We hebben altijd gezegd dat de ontvoerder van uit de academie werkte. We kunnen niet achter Vittore aan gaan zolang Erika daar nog zit! Stel dat we ons vergissen ... Dat is veel te gevaarlijk.’

‘Klopt,’ zei Nielsen, ‘maar ik wil dan wèl die auto van Vittore van dichterbij bekijken.’

‘Waarom? We kunnen toch beter die loods bij het meer in de gaten houden? Dat is zijn schuilplaats!’

Felix knikte. ‘En die auto van Vittore staat nu allang in een of ander politiedepot. Daar kom je niet zomaar bij in de buurt.’

‘Dat zal wel moeten. Er is iets raars aan de hand met die auto. Waarom zou Vittore zijn vluchtauto met bloedsporen achterlaten op een drukke plek in het hartje van Verona?’

Felix haalde z’n schouders op.

‘Hij is op de vlucht. Hij heeft geen tijd om na te denken.’

‘Bovendien was Vittore’s auto bekend bij de politie’, ging Nielsen door. ‘In zo’n drukke stad passeren de patrouilles elk uur. Lang heeft die vluchtauto daar dus niet kunnen staan.’

‘Dus?’ vroeg Andreas.

‘Hoe kan Vittore diezelfde avond dan gefilmd zijn in een supermarkt in Bellinzona, in Zwitserland, vijfhonderd kilometer verderop?’

Felix en Andreas keken elkaar aan. Er zat een kleine kink in de kabel, maar was die theorie niet een beetje te ver gezocht?

‘Misschien wil Vittore ons juist iets vertellen. Misschien *wil* hij wel gevonden worden!’

‘Je zoekt het veel te ver’, knorde Andreas.

‘Maakt niet uit wat jullie ervan denken. Ik wil die balletmeisjes en Vittore vinden en ik ga beginnen bij die auto.’

‘Ik zal wel met je meegaan’, verzuchtte Felix. ‘Vier ogen zien meer dan twee.’

Thuiszitten leverde zeker niets op. Felix klapte zijn MacBook dicht en stopte de laptop in z’n rode rugzak. Andreas knikte. Het was een gek idee van Nielsen, maar alles beter dan research doen.

‘*All right*, actie dan maar!’

‘Nee nee, jij blijft hier’, sneerde Nielsen.

‘Waarom!?’

‘Erika komt vanavond naar huis. Vang haar op.’

‘Waarom moet ik dat doen?’

‘Hallo’, lachte Felix. ‘Je bent toch haar broer?’

Andreas stak z’n vuist op naar Felix. De computernerd kon nog net z’n hoofd wegtrekken.

‘Je hebt het zelf gezegd. Je weet maar nooit wanneer Erika in nood komt en hulp nodig heeft’, zei Nielsen. ‘En jij bent de enige met een cover op de academie.’

‘Dus ik moet hier gewoon gaan duimen draaien?’

‘Ongeveer’, glimlachte Nielsen, en samen met Felix spurte hij de woonkamer uit. Andreas zuchtte gelaten.

‘Ik ben geen babysit, hè!’ riep hij nog gauw, maar er kwam geen antwoord meer.

*

Erika veegde de laatste slaap uit haar ogen toen ze in balletkleding de trap in de centrale hal afhuppelde. Ze voelde zich opgewekt en monter. Ze had zin om te dansen, zin om haar teamleden over haar ontdekking te vertellen, zin om de zaken aan te pakken! De wond aan haar linkervoet deed bijna geen pijn meer. De snee was diep, maar Erika had haar voetzool vakkundig ingewikkeld.

Florence was die ochtend al vroeg wakker en had de rust van de natuur opgezocht. Ze kwam door de poort het binnenplein van de academie oplopen en danste vrolijk de balletzaal binnen. Ze overrompelde Erika meteen.

‘Wat een mooie zonnige dag! Vind je ook niet?’

Het onzekere meisje lachte veel te overdreven. Wat maakte haar zo belachelijk gelukkig?

‘Ik heb daarnet een sms gehad. Van je broer. Hij wil een *date* met mij!’

‘Oh’, zei Erika koeltjes.

‘Hij vroeg hoe het met me ging. En hij wil me vanavond ontmoeten. Denk je dat hij me ziet zitten?’

Erika haalde aarzelend haar schouders op.

‘Maar ik ga proberen *cool* te blijven hoor. Maak je geen zorgen. Ik zal me rustig houden, zodat hij niet denkt dat ik gek op hem ben.’

Florence haalde diep adem en klapte giechelend in haar handen. Ze kon de energie die door haar lijf stroomde nauwelijks de baas.

‘Ik weet nog niet wat ik aan moet trekken. Wat vindt Andreas het leukst? Casual jeans of een gekleed zomerjurkje?’

‘Euh ...’

‘Wil jij me helpen? Jij kent hem het beste.’

‘Oh, zo goed ken ik hem nu ook weer niet, hoor’, mompelde Erika terughoudend.

Buiten op het plein klonk vrolijk geroezemoes. Met veel geronk reed een auto door de poort naar binnen. De carrosserie was nagenoeg overal gedeukt en geschaafd, en het dak moest vernieuwd worden. Het glas was op verschillende plaatsen gebarsten en versplinterd. Alleen de motor van de ooit parelwitte Mercedes SL300 deed het nog perfect na een stuk of twee koprollen.

Erika volgde alles door het raam. De jongen die uitstapte was haar niet geheel onbekend. Andreas had Erika een foto laten zien en het kon niet missen: die duffe, afgeborstelde stijl en dat arrogante sikje ... Dat *moest* Pablo Ricci zijn! Hij was de koerier met de GHB en RDX, de vermoedelijke dealer van Marco, en de laatste persoon die Marco zag vóór zijn dood.

Enrico wandelde over het binnenplein naar Pablo toe en gaf hem een stevige handdruk. Violetta volgde Enrico als een schoothondje en gaf Pablo een kus op de wang, haar lichaam daarbij verleidelijk tegen hem aandrukkend. Het viel Erika op dat Violetta vandaag erg sexy gekleed was, niet het soort kleding dat je voor een balletles aan zou doen. Misschien wilde ze zo de aandacht afleiden van haar blauwe oog! Erika moest er toch nog even kort om grinniken. Dat blauwe oog had ze dubbel en dwars verdiend, de trut!

Erika zag dat Pablo een zelfverzekerde jongen was, niet onknop. Toen hij aan het woord was hingen Enrico en Violetta aan zijn lippen.

Het danseresje lachte iets te uitbundig en overdreven bij de grapjes die Pablo maakte. Aanstelster!

‘Dat is Pablo’, glimlachte Florence. Ze had opgemerkt dat Erika naar hem stond te staren. Erika zou niet het eerste meisje zijn dat haar hart aan de knappe twintiger verloor.

‘Hij komt de rol van *Romeo* dansen. Enrico is helemaal wild van hem. Een talent!’

Erika knikte.

Natuurlijk! Dat was de link tussen Pablo en Marco. Pablo danste op de academie.

‘Is hij de enige jongen die hier deze rol danst?’ vroeg Erika.

Florence schudde het hoofd.

‘Nee, er is ook een andere jongen die de rol kan dansen, Marco Salvi. Maar die is een paar dagen geleden naar het buitenland vertrokken.’

Erika forceerde een glimlach. Florence moest eens weten hoe goed zij Marco kende en wat er met hem gebeurd was. De eerste puzzelstukjes vielen in elkaar. Pablo, koerier van de GHB, danste samen met Marco op de academie. Zo hadden ze elkaar leren kennen en zo was Marco zijn ongeluk tegemoet gelopen.

Enrico stoof de zaal binnen, met in zijn kielzog de knappe Pablo en Violetta. Hij gooide zijn colbertje op de grond en trippelde naar zijn antieke troon. Violetta haastte zich naar het colbert en hing het aan de kapstok. Pablo knipoogde naar enkele verliefde balletpubers en werd beloond met gegiechel.

‘Oké jongen en meisjes. We hebben veel werk te doen. Ik wil starten waar we gisteren gestopt zijn: Bij de Balkon Scène.’

Erika droomde weg. De Balkon Scène was een van de mooiste passages in het verhaal. Hoewel Shakespeare deze romantische liefdesscène ooit beschreef voor het toneel, had de scène in de balletuitvoering niets van haar romantiek verloren. *Romeo & Juliet* verklaarden elkaar al dansend de liefde in een prachtige choreografie.

Pablo deed z'n trui uit en trok het t-shirt zonder mouwen strak

over zijn gespierde borstkas. Samen met Violetta ging hij in het midden van de dansvloer staan. De andere danseresjes verlieten nederig het houten parket. Ze hadden er zich al bij neergelegd dat Pablo en Violetta de twee hoofdrollen gingen vertolken. Erika volgde hun voorbeeld en ging bij de andere meisjes op de stenen vloer zitten.

‘Niet jij’, zuchtte Enrico geïrriteerd. Pablo en Violetta stonden al in beginpositie en keken Enrico verbaasd aan. De muziek galmde door de zaal, maar dat werd door hem compleet genegeerd. De choreograaf gebaarde ongeduldig naar het meisje bij de muziekinstallatie. Uitzetten die handel!

‘Niet jij’, riep Enrico opnieuw naar Violetta. Het meisje wees naar zichzelf.

‘Bedoelt u mij? Wat is er mis?’

‘Aan de kant. Ik wil Erika op de dansvloer zien.’

‘Wat? Zij?’

Violetta keek met boze ogen naar het roodharige meisje.

‘Mag zij *Juliet* dansen?’

‘Niets is zeker. Na wat er met Rachele en Laisa gebeurd is, wil ik geen enkel risico meer lopen. Daarom zal ik tot op het laatste moment wachten met de bekendmaking van mijn keuze.’

Enrico keek Erika daarbij strak in de ogen. Ze begreep zijn signaal luid en duidelijk. Zij had de rol. Zij was *Juliet*.

‘Hop! Uit de weg!’

Als naar een hondje wapperde Enrico met zijn hand Violetta van de dansvloer. Erika stond aarzelend op en keek Violetta niet aan toen ze haar op de dansvloer kruiste. De trut zou Erika willen neerbliksemen, wurgen, levend villen.

Pablo was wel geamuseerd door de wissel. Hij liet zijn ogen traag langs de benen van Erika naar boven glijden en bestudeerde elke vorm die hij in haar balletpakje kon waarnemen. Blozend kruiste het meisje de armen voor haar lichaam.

‘Dus jij wordt de nieuwe *Juliet*?’ vroeg hij. Hij staarde Erika aan en observeerde elk spiertje in haar gezicht.

‘Nee, dat denk ik niet’, zei ze.

‘Oh jawel, jij bent *Juliet*. Ik lees Enrico als een open boek.’

Pablo glimlachte vals. Erika voelde zich ongemakkelijk worden.

‘Je linkervoet gekwetst en je pols in een windel. Jij bent zeker van het gevaarlijke type!’ constateerde hij raadselachtig.

Erika keek Pablo streng aan. Ze wist niet wat ze moest zeggen, probeerde om rustig te blijven en haar gedachten te focussen op het dansen. Ze liep naar het midden van de dansvloer en nam de beginpositie aan, met haar armen wijd opzij. Pablo kwam achter haar staan en rekte zijn armspieren. Toen schoof hij iets te dichtbij en legde zijn handen boven haar achterwerk. Erika gruwde bij de aanraking.

Enrico riep naar het meisje achter de muziekinstallatie: ‘*Let’s go!*’

Zweverige, romantische muziek vulde de enorme balletzaal. Erika danste haar eerste passen en werkte elke beweging perfect af. Sierlijk huppelde ze om Pablo heen, geconcentreerd op het verhaal dat ze vertellen moest. Hij bleef als versteend staan kijken en genoot van elke beweging die ze maakte.

Enrico knikte goedkeurend. Dit ging de goeie kant op. Florence moest glimlachen. Erika deed het fantastisch! Samen met Pablo vormde ze het perfecte danskoppel: *Romeo & Juliet*. Ook Violetta voelde de magie. Ze kon haar nederlaag niet verkroppen, en nog vóór de eerste tranen kwamen liep ze gefrustreerd de zaal uit.

Pablo danste sierlijk en krachtig. Het was voor Erika wennen. Zijn positionering was niet altijd perfect, eerder bruut. Vreemd dat Enrico voor Pablo koos. Akkoord, de jongen had talent, maar hij danste lang niet zo zuiver als Marco.

Ze draaiden om elkaar heen. Erika liet de muziek tot zich doordringen. Ze negeerde de dwingende blik van Pablo. Hij zocht te nadrukkelijk oogcontact.

Nog vier tellen. Hun lichamen raakten elkaar. Dit stuk dansten ze samen. Pablo nam haar hand. Hij moest het balletmeisje begeleiden in een *pirouette*, maar streelde in de afwerking ervan tersluiks met zijn hand over haar achterwerk. Het schoot als een energiestoot door het lichaam van Erika en haalde haar uit haar concentratie.

Twee passen links, één rechts. Een nieuwe *pirouette*. Opnieuw gleed hij met zijn hand over haar achterwerk, nu *nog* opzichtiger.

‘Handen thuis’, siste Erika tussen haar tanden.

Pablo grinnikte.

‘Kom kom, je moet je inleven in je rol.’

Erika verbeet de frustratie. Ze ademde diep in en sloot haar helblauwe ogen. Blijf bij je rol, blijf bij *Juliet*! De muziek bracht haar weer op het goede pad.

Ze danste een paar passen naar Pablo toe. Hij nam haar middel vast en hielp haar bij een *lift*. De muziek danste voort, maar Pablo omsloot de schouders van Erika. Ze schrok. Dit klopte niet met de rol van *Romeo*. Pablo zat fout.

‘Linksom draaien!’ probeerde ze hem op het goede spoor te zetten, en draaide haar lichaam een kwartslag. Pablo’s hand gleed onder haar nek naar beneden en zo gericht over haar linkerborst. Eén snelle, vingervlugge beweging om te voelen wat het meisje in huis had.

Erika schrok en miste een pas. Een gevoel van vernedering deed haar bloed koken. Waar haalde hij het lef vandaan om dit te doen? De glimlach op zijn gezicht liet haar *nog* meer blozen. Rotzak!

Hij danste dichterbij haar toe en nam een statische pose aan. De *arabesque* die hij uitvoerde was perfect: op één been, het andere been achter hem zo hoog mogelijk naar de hemel. Erika draaide haar lichaam, één been van de grond. Dit was haar kans. Ze zwaaide zo snel ze kon rond, hief haar been een halve meter hoger dan normaal en trapte Pablo snoeihard in het kruis. Hij had het niet zien aankomen en viel voorover, plat op z’n gezicht. Met twee handen greep hij naar zijn broek en probeerde de stekende, gonzende pijn te onderdrukken. Hij wilde schreeuwen: ‘*Fuck, m’n ballen!*’, maar realiseerde zich net op tijd dat de zaal vol met stomverbaasde tienermeisjes zat.

Enrico veerde geschrokken op en liet de muziek stoppen. Hij liep naar zijn twee sterren.

‘Wat is er aan de hand?’

‘Haar been ging veel te hoog! Geen wonder dat ze me dan in m’n

kruis trapt!’ stotterde Pablo pijnlijk met een woedende blik naar Erika.

‘Daar weet ik niets van’, zei Erika. ‘Ik vond dat je met die *arabesque* wel wat verder weg kon gaan staan. Hoe wil je anders dat ik die *pirouette* draai?’

Enrico knikte. ‘Erika heeft gelijk. Houd in het vervolg een beetje meer afstand.’

Pablo kon zijn oren niet geloven. Hij had niets misdaan!

Erika kruiste trots haar armen en hield Pablo goed in de gaten. Dat zou hij haar beslist geen tweede keer flikken!